

Luokkamme Tehtävä

Yli neljäkymmentä vuotta sitten ottivat vallankumoukselliset työläiset toukokuun ensimmäisen päivän omaksi juhlapäiväkseen — KANSAINVÄLISEKSI TYÖN JUHLAPÄIVÄKSI. Järjestyneet työläiset Yhdysvalloissa taistelivat kahdeksantuntisen työpäivän puolesta lähes 50 vuotta sitten ja sen kamppailun kunniaksi, työläisten suoriutuessa voitajina huomattavassa mittakaavassa, päätettiin pyhittää toukokuun ensimmäinen päivä työnjuhlapäiväksi. Kumoukselliset työläiset kautta maailman omistavat toukokuun ensimmäisen päivän heidän omaksi päiväkseen.

Verrattuna historiaan ja ihmiskunnan ikään, puoli vuosisataa on lyhyt aika, mutta, katsottuna tapahtumien nopeaan kulkuun nykyaikana, saattaa puolessa vuosisadassa tapahtua suuria muutoksia. Maailma on nyt vietettävänä työnjuhlapäivänä toisenlainen kuin se oli silloin kun ensimmäistä työläisten omaa päivää alettiin viettää. Mullistavia muutoksia on tapahtunut joidenkin vuosikymmenien kuluessa tuotannollisessa elämässä ja ne muutokset ovat luonnollisestikin vaikuttaneet kaikkiin yhteiskunnallisiin suhteisiin. Kehitys rientää eteenpäin yhä nopeammassa tempossa, kiihtyen se alituisesti.

KUMOUKSELLISEN työväestön taistelu nyt ja aina on ollut luokattoman yhteiskunnan puolesta, mutta tänäpäivänä joutuvat työläiset kamppallemaan toisenlaisen tilanteen vallitessa kuin oli esimerkiksi ensimmäisen työnjuhlapäivän aikana. Joitakin vuosikymmeniä sitten oli kapitalistinen talousjärjestelmä nousukaudessaan niissä maissa jotka ovat nyt teollistuneita, jotavastoin tällä hetkellä havaitsemme että se on rappeutumassa korkealle kehittyneissä teollisuusmaissa. Niin perin huomattava ja merkitsevä muutos on saatanut tapahtua yhden ainoan sukupolven

kuluessa yhteiskunnallisessa elämässä meidän päivinämme.

Työväenluokka, katsoen sen toimintaan omien etujensa puolesta, ei ole kyennyt pysymään tuotannollisen elämän tasolla. Kehityksen pyörä on pyörinyt eteenpäin huijaavalla vauhdilla, mutta työväenluokka ei ole jaksanut seurata sitä edistystä ja seurausena siitä on sellainen pulakausi, jota ihmiskunta ei ole milloinkaan ennen nähnyt. Milloinkaan ennen ei ole niin suurilukuisen joukko ihmisiä ollut epävarmoja elämästään kuin on kymmeniämiljoonia käsittävä palkkatyöväenluokka nykyään.

Milloinkaan ennen ei ole elämä näyttänyt niin synkälle tuottajaluokalle kuin juuri tällä hetkellä.

Kapitalistinen talousjärjestelmä on ajautunut sellaiseen umpikujaan, josta se ei voi enää löytää tietä ulos. Koko sivistynyt maailma on jäytävän talouspulan kouristuksissa. Ihmiskunta on — kuvannollisesti sanoen — jättiläismäisessä sokkelossa, josta ei näytä olevan minkäänlaista ulospääsytietä. Monet porvarilliset taloustieteilijätkin näyttävät olevan epätoivoisia järjestelmään nähden, jonka puolesta ja säilymiseksi he ovat toimineet kiihkoisesti. Kaikkialla aletaan jo käsittää että vallitseva tuotanto- ja jakojärjestelmä kärsii vakavaa yhteiskuntataloudellista tautia.

Kapitalistisessa talousjärjestelmässä, jossa elämän tarvikkeita tuotetaan myyntiä varten, on tuotanto ja kulutus luonnollisesti epäsuhtaista. Työväenluokka ei saa muuta kuin murto-osan niistä arvoista joita se kykenee luomaan, joutuen suurin osa tuotteista sille luokalle joka kontrolloi tuotantokoneistoa. Näin ollen ei ole ollenkaan ihme että yhteiskuntamme joutuu pois tasapainoltaan, kuten asianlaita on tällä kertaa. Tämänlainen tilanne on seuraus kehitys-suunnasta sellaisessa järjestelmässä jossa yksi luokka ryöstää ja hallitsee ja toinen luokka on hallittavana ja ryöstettävänä.

Tuotantokoneiston nopea kehitys ei ole siis hyödyttänyt työväenluokkaa vastaavassa määrässä siksi kun se luokka on omistamaton sikäli kuin tuotantolaitokset ovat kysymyksessä. Kehitys tuotannollisella alalla on, kuten on monia kertoja todettu, ollut vain riistäjäluokan hyödyksi. Työttömyys ei kuitenkaan johdu siitä että yhä parempia ja tehokkaampia koneita ja tuotannollisia prosesseja otetaan käytäntöön, vaan on se seurauksena riistosta. Järkiperaisessä talousjärjestelmässä ei joutuisi yksikään työläinen pakolliseen joutilaisuuteen ja siten ilman toimeentuloa siksi että uudempia ja parempia koneita, laitteita ja työmenetelmiä otetaan käytäntöön, vaan merkitsisivät ne sitä että työläinen saisi enemmän hyödykkeitä itselleen vähemmällä raadannalla. Asioita katsellessa tältä kannalta, on var-

sin helppo havaita etteivät koneet sinänsä aiheuta työttömyyttä, kuten niin monet luokkatiedottomat työläiset otaksuvat.

Kun huomattava osa työväenluokasta saa kerrankin selville miksi yhteiskunta joutuu ikään kuin halvaannustilaan ja miksi kymmenetmiljoonat luokkamme jäsenet kärsivät nälkää ruokavarastojen keskellä, on se myöskin silloin tietoinen siitä että millä tavalla tämänlainen tilanne on korjattavissa. Työläiset tulevat huomamaan että heidän vihollisensa on kapitalistiluokka eikä yhä kehittyvä tuotannollinen koneisto. Kysymys siis ei ole mekaniillinen, vaan on se yhteiskunnallinen; se tähtää yhteiskuntataloudellisen järjestelmän juuriin.

Kautta aikojen on tuotantokoneiston alltuinen kehitys tuonut mukanaan muutoksia kaikissa yhteiskunnallisissa suhteissa ja mitä nopeampaa se kehitys on, niin sitä pikaisemmin täytyy seurata muutkin muutokset. Vähäpätöisen työkalun muovaaminen menneisyydessä on saanut aikaan muutoksia — se on avartanut sen käyttäjän maailmankatsomusta — ja tänä päivänä muuttuu työväenluokan katsantokanta sen silmillä sitä mahtavaa tuotantokoneistoa, jonka se on luonut. Työläiset alkavat yhä suuremmassa mittakaavassa huomata vallitsevan talousjärjestelmän ristiriitaisuudet.

Kapitalistinen tuotanto- ja jakotapa ei enää sovellu — se ei enää mahdu — sellaiseen maailmaan, jonkalainen meidän on; vallitseva maailmanlaajuinen talouspula on todistuksena siitä. Kun vissinlainen yhteiskuntajärjestelmä ei enää osoita edistymisen merkkejä, kun se ei enää voi suorittaa tehtäviään, täytyy sen alkaa rappeutua, sillä mitään paikallaan pysymistä ei tunneta yhteiskunnallisessa elämässä. Kaikki olemassaolo on jatkuvasti kehityksen alasta ja sen täytyy siis joko mennä eteenpäin tai taaksepäin.

Kun menneisyyttä tutkimme, huomaamme että yhteiskunnallinen elämä on kehittynyt monien eri asteiden lävitse, sillä mitään pysyväästä yhteiskuntamuotoa ei ole ollut. Uudet olot tuotantosuhteissa ovat pa-

koittaneet muutoksia muissa elämäntavoissa ja ihminen on tähän saakka ne muutokset aina suorittanut, vaikkakin se on aina ollut hyvin vastahakoinen siten tekemään. Luokkatietoiset työläiset, selvemmin tänäpäivänä kuin milloinkaan ennen, myöskin käsittävät että muutoksen täytyy tapahtua yhteiskunnallisissa suhteissa, mutta se muutos ei tule itsestään. Sangen suuri osa työläisistä käsittää että kapitalismi yhteiskuntajärjestelmänä on tuomittu kuolemaan, mutta he eivät käsitä sitä että uusi yhteiskunta ei astu sisään ilman että työväenluokka, jonka tehtävä on saattaa aikaan tämä muutos, toimisi siten että se on mahdollista.

Jos me ottaisimme sen äärimmäisen kannan, että kaikki yhteiskunnalliset muutokset tulevat pakosta haluammeko niitä tai ei, niin sitten myöskin syntyisi se ajatus ettei meidän tarvitse mitään tehdä, sillä muutokset tulevat itsestään. Jos näin olisi asianlaita, voitaisiin hyvällä syyllä sanoa että miksi nähdään vaivaa järjestämistyötä koska kapitalismi kuitenkin luhistuu omaan mahdottomuuteensa. Mutta tosiasia on kuitenkin aivan toisenlainen. Historia toteaa meille sen seikan että edistystä on aina vienyt eteenpäin vissi ihmisryhmä. Kehitys ei menisi eteenpäin ellei sen takana olisi voima joka sitä pakoittaisi siten kulkemaan. Tämä pitää paikkansa niin yhteiskunnalliseen kuin kaikkeen muuhunkin kehitykseen nähden. Kapitalismi saattaa rappentua, ja se on siinä prosessissa jo monessa maassa, mutta ellei työväenluokka, jonka yhteiskunnallinen merkitys tänäpäivänä on entistä suurempi, ala rakentaa uuden yhteiskunnallisen järjestelmän rakennetta, ei se myöskään itsestään synny.

Englantilainen talousasiamiehen käsittelijä G. D. H. Cole sanoo kyseessä olevasta kysymyksestä perin sattuvasti eräässä hänen teoksessaan. Hän mainitsee, puhuessaan yhteiskunnallisen muutoksen mahdollisuuksista, seuraavasti: "Suuret yhteiskunnalliset muutokset ovat harvoin, jos milloinkaan, saatu aikaan tai edes pidetty voimassa ellei muutoksen sysäyksen takana ole ollut järjestyneen joukon voima, joka

on perustunut yhtenäiselle välttämättömyydelle. Vallankumouksen pyörteissä, voima rakentaa uusi yhteiskunnallinen järjestelmä tulee olemaan niillä joiden takana on sosiaalisen järjestön kaikkein tiiviin muoto, sellainen muoto joka on parhain soveltuva ottaakseen vanhan järjestelmän paikan ja toimittamaan tarpeelliset yhteiskunnalliset tehtävät."

Samana ajatuksena on lausunut moni ajattelija, joka on tietoinen siitä että kapitalismi ei ole aina ollut eikä tule aina olemaan, vaan on sekin vain yksi askel kehityksen pitkässä sarjassa. Päivä päivältä tulee yhä selvemmäksi se, että voittoilujärjestelmä on yli-ikäinen ja mitä pikemmin se poistetaan näyttämöltä, niin sitä parempi se on ei ainoastaan työväenluokalle, mutta koko ihmiskunnalle ja sivistykselle yleensä. Samalla kertaa yhä selvemmäksi tulee käsitys siitä että ainoastaan työväenluokka on enää edistykseen tähtäävä luokka yhteiskunnassamme ja sen tehtäväksi on jäänyt suorittaa ihmiskunnan suurin tehtävä — luokkayhteiskunnan siirtäminen historian lehdille.

Työväenluokka ei kuitenkaan voi sitä tehtäväänsä suorittaa ennenkuin se järjestyy teollisuuksittain maailmanlaajuisessa mittakaavassa ja kerta kaikkiaan ottaa maailman tuotanto- ja jakokoneiston haltuunsa. Meidän maailmamme on kehittynyt jo niin monimutkaiseksi että tuotannollisen ja yhteiskunnallisen elämän aloilla tarvitaan suunnitelmallisuutta ja järjestelyä. Ellei sitä ole, ajelehdimme me kuten tuuliajolla oleva laiva aavalla merellä ja tämänpäiväinen tilannekatsaus osoittaa meille päivän selvästi että yhteiskuntamme todellakin ajelehti, sillä minkäänlaista suunnitelmaa ei ole sen kululle. Ja mitä kauemmin me ajelehdimme, niin sen suuremmat ovat tarjolla olevat vaarat. Eräs ajattelija onkin sanonut sattuvasti seuraavilla sanoilla: "Yksinkertaisessa, muuttumattomassa maanviljelysyhteiskunnassa on mahdollista jotenkuten tulla toimeen ilman vakavampaa suunnitelmallisuutta, mutta tänäpäivänä on sivistys liian monimutkai-

nen salliakseen sellaisia menettelyjä jotka ovat vallinneet tähän päivään saakka.”

Hän myöskin sanoo, puhuessaan edessä olevista problemeista, seuraavasti: “Suurin vaara tässä tilanteessa on siinä mahdollisuudessa että, rakentaessamme tämän ihmellisen teknillisen kaluston, ihmiskunta ei ole kyennyt tekemään kyllin nopeasti vaadittavia yhteiskunnallisia ja taloudellisia muutoksia, jotka ovat välttämättömiä käyttääkseen menestyksellisesti tätä uutta teknillistä koneistoa.” Ja vaara todellakin piilee siinä jos edelleenkin annamme yhteiskunnallisen laivan ajelehtia ilman että me alkaisimme toimia siihen suuntaan että ryhtyisimme sitä ohjaamaan.

Työväenluokalla tällä kertaa on kaikki mahdollisuudet nousta tuotanto- ja jakokoneiston ohjaksiin. Kaikki edellytykset alkavat jo olla Yhdysvalloissa tuotannon ja jaon yhteiskunnallistuttamiselle; ainoastaan järjestynyttä voimaa puuttuu. Tällä kertaa on Europan tilanne sellainen että maailman työläiset joutuvat pakostakin seuraamaan ja pitämään silmällä tämän maan työläisten toimintaa. Yhdysvalloissa on korkeimmalle kehitetty tuotannollinen koneisto ja täällä on sellainen joukko työläisiä, joka kykenee pitämään sen koneiston käynnissä siten että elämän tarvikkeita kyettäisiin tuottamaan yllin kyllin ihmisten käytettäväksi. Raaka-aineita on myöskin, joten mahdollisuuksista ei ole puutetta.

Työläisten keskuudessa on havaittavissa sanomattoman paljon epätoivoa ja elämänsä kyllästymistä nykyään, mutta, jos käsittää tilanteen ja sen tuomat mahdollisuudet, ei ole mitään syytä siihen jos vain oivallamme järjestyä siten kuin tuotannollinen elämä edellyttää. Tämä laajalti ulot-

tuva epätoivoisuus johtuu yksinkertaisesti siitä ettei käsitetä sitä tilannetta joka valitsee tänäpäivänä. Ellei tiedetä miksi pulakaudet kouristavat yhteiskuntaamme, on myöskin vaikea lähteä niitä poistamaan tai kokonaan ne estämään. Luokkavalistus on se tekijä joka tässä suhteessa tulee kitkemään epätoivoisuuden pois ja sen tilalle luo rohkeutta ja toivoa paremmasta tulevaisuudesta.

Kun vietämme työnjuhlapäivää, joka on pyhitetty työväenluokan taistelujen päiväksi, tulee meidän muistaa tehtävämme. Luokkamme kysymyksiä täytyy selostaa suurille työläisjoukoille entistä enemmän ja järjestämistyöhön on käytävä käsiiksi entistä tarmokkaammin. Meidän omasta toiminnastamme riippuu minkälaisen maailman me haluamme. On ainoastaan kaksi ehtoa työväenluokalle, oikeastaan koko ihmiskunnalle, joko alistua kurjaakin kurjempaan asemaan toimettona ja siten saattaa koko yhteiskunnallisen olemassaolon vaaranalaiseksi tai järjestyä luokkana ja muodostaa sellainen yhteiskunta joka vastaa nykypäivän vaatimuksia. Jokainen aikaansa seuraava työläinen luonnollisesti valitsee jälkimmäisen tien, sillä se on kehityksen mukainen.

Alkakaamme toimia siten että se juhlapäivä, jolloin koko ihmiskunta juhlii, koittaa ennen pitkää. Kumouksellisella työväestöllä on yksi juhlapäivä — KANSAINVÄLINEN TYÖNJUHLAPÄIVÄ — mutta toimikaamme siihen suuntaan että meillä tulee olemaan jokainen päivä vuodesta omamme. Se aika ei ole kovinkaan kaukana jos vain teemme sen mikä meille yksinomaan kuuluu: JÄRJESTYÄ JA TOIMIA OMIEN ETUJEN MUKAISESTI.

